

นักปฏิวัติสังคมโลก

โลกเปลี่ยน เรียนรู้
สู่การเปลี่ยนแปลงโลก

หนึ่งฤทัย เปรมปรีดา เรียบเรียง

นักปฏิวัติสังคมโลก

โลกเปลี่ยน

เรียนรู้

สู่การเปลี่ยนแปลงโลก

นักปฏิวัติสังคมโลก

ISBN (e-book) : 978-616-95018-8-6

หนึ่งฤทัย เปรมปรีดา : ผู้เรียบเรียง

โฮป สำนักพิมพ์

Hope.press2014@gmail.com

จัดทำโดย

สุปัญญา อึ้งหนองบัว

๑๐๙/๒๑ ซอยสวนสยาม ๓ คั่นนายาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๘

© สงวนลิขสิทธิ์ ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

คณะบรรณาธิการ

สุริย์รักษ์ พันธุ์งาม, ฉลองรัฐ ไชยไพศาล

ศิลปกรรม

Hope Studio

จากสำนักพิมพ์

.....

มนุษย์ เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติทั้งมวลบนโลกใบนี้ ร่วมกับสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตชนิดอื่นๆ แต่มนุษย์มีความพิเศษกว่าสิ่งอื่นๆตรงที่มนุษย์สามารถสร้างวัฒนธรรม มีความคิดสร้างสรรค์ เรียนรู้สิ่งต่างๆเพื่อที่จะพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นได้ แต่การเป็นมนุษย์อย่างเราก็ยังมีหลากหลายแบบ บ้างฉลาดแล้วดี บ้างฉลาดแล้วทำลาย บ้างก็เขลาจนถูกข่มเหง บ้างก็อ่อนแอจนเป็นทาส เป็นต้น ตัวอย่างเช่นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้ นักประดิษฐ์ที่มีฉลาดสามารถประดิษฐ์คิดค้นสิ่งต่างๆที่ล้ำยุคล้ำสมัย แต่ว่าในบางครั้งผลงานความคิดสร้างสรรค์นั้นก็ได้ส่งผลด้านลบต่อมนุษย์ด้วยกันเอง เช่นระเบิดปรมาณู ซึ่งทำลายล้างเมืองทั้งเมืองและคร่าชีวิตผู้คนไปจนนับไม่ถ้วนมาแล้ว หรือนักการเมืองที่มีอำนาจแทนที่จะใช้อำนาจนั้นให้เป็นประโยชน์แก่สังคมโดยรวม ก็กลับใช้อำนาจที่มีไปสร้างประโยชน์ให้แก่ตนเองและพวกพ้องไม่ใช่เพื่อส่วนรวม หรือหนักไป

กว่านั้นก็คือพวกที่เหลิงอำนาจและชอบกดขี่ข่มเหงผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ เมื่อความไม่เป็นธรรมในสังคมไม่มี ความวุ่นวายจึงติดตามมา

สังเกตได้ว่าประวัติศาสตร์มนุษยชาติตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นั้น เมื่อมนุษย์เริ่มอยู่ร่วมกันเป็นสังคมขนาดใหญ่ และมีประชากรที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ก็เริ่มเกิดความคิดเห็นที่แตกต่างกันมากขึ้น ความต้องการก็ยิ่งมีอย่างหลากหลายมากขึ้น สิ่งเหล่านี้จึงนำไปสู่ความขัดแย้ง ความแตกแยก และการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกัน ซึ่งเมื่อความขัดแย้งขยายวง ก็ต้องมีการแสวงหาพวกพ้อง หาบริวารมาอยู่ข้างตนมากๆ จนในที่สุดก็เกิดสงคราม หรือไม่ก็เกิดความวุ่นวายภายในที่ประชาชนทนการเอารัดเอาเปรียบและถูกกดขี่จากผู้ปกครองไม่ได้ก็มักมีการลุกขึ้นต่อต้านโดยผู้ที่มีความคิดและอุดมการณ์เดียวกัน จนสามารถจะโค่นล้มผู้ปกครองที่ไม่อยู่ก็รับรองกับรอยธรรมก็เกิดขึ้นให้เห็นมามากต่อมาก

สำนักพิมพ์ ไฮป ได้จัดทำหนังสือ **“นักปฏิวัติสังคมโลก** เล่มนี้ขึ้น โดยเลือกประวัติชีวิตและผลงานบุคคลผู้มีชื่อเสียงในสาขาต่างๆ ที่มีบทบาทโดดเด่นจนทำให้โลกนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในด้านต่างๆ หรือด้านการปฏิวัติสังคม ไม่ว่าในด้านวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคม และการเมือง การเลือกบุคคลทั้ง ๒๐ คนตามปรากฏในสารบัญชาด้านขวามือนี เพราะเชื่อว่าคนเหล่านี้ก็คือตัวอย่างในการเป็นผู้ปฏิวัติสังคมจนทำให้โลกเกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ทั้งด้านดีและด้านร้าย เนื่องจากโลกนี้มี ๒ ด้านเสมอ โดยเชื่อว่าท่านผู้อ่านก็คงเห็นด้วยเมื่อเทียบเคียงกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน

ด้วยปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ ไฮป

สารบัญ

บทนำ	๙
.....	
อับราฮัม ลินคอล์น	๑๓
.....	
อดัม สมิธ	๓๓
.....	
อดอล์ฟ ฮิตเลอร์	๔๗
.....	
อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์	๗๗
.....	
อเล็กซานเดอร์ เฟลมมิง	๙๗
.....	
อียิปต์ลေးห์ โคโมนี	๑๑๑
.....	
ชาร์ลส ดาร์วิน	๑๒๙
.....	
เช กุวารา	๑๕๑
.....	
เต็ง เสี่ยวผิง	๑๗๕
.....	
ไอแซค นิวตัน	๑๙๕
.....	
คาร์ล มาร์กซ	๒๑๓
.....	
หลุยส์ ปาสเตอร์	๒๓๕
.....	
มหาตมะ คานธี	๒๔๙
.....	
เหมา เจ๋อตง	๒๗๓
.....	
มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์	๒๙๕
.....	
มิคาอิล กอร์บาชอฟ	๓๑๑
.....	
เนลสัน แมนเดลา	๓๓๑
.....	
ซิกมุนด์ ฟรอยด์	๓๔๙
.....	
ซุน ยัตเซน	๓๖๕
.....	
วลาดีเมียร์ เลนิน	๓๘๑

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์

รูปต่างๆที่นำมาลงในหนังสือเล่มนี้หลายรูปนั้นไม่สามารถสืบเสาะหาที่มาได้
ด้วยจำเป็นต้องอาศัยรูปในการอ้างอิงเพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อหา

และเพื่อเป็นวิทยาทานในการมอบภูมิความรู้สู่สังคมที่เจ้าของภาพมีส่วนร่วม

จึงต้องขอขอบพระคุณพร้อมคำขออภัยมา ณ ที่นี้

ตรงกันข้าม หากข้อมูลและข้อเขียนใดๆในหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์

ไม่ว่าผู้ใดจะนำไปใช้อ้างอิงในด้านใดๆที่เกิดประโยชน์โดยไม่ให้โทษต่อสังคม

เจ้าของข้อมูลยินดีและอนุญาตให้นำไปใช้ได้อย่างไม่หวงแหนแต่ประการใด

บทนำ

.....

เคยคิดหรือไม่ว่าโลกทุกวันนี้คล้ายว่าจะไม่ใช่โลกใบเดิมที่เราเคยรู้จักแต่อย่างใด เราเคยพยายามสร้างโลกที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม โลกซึ่งจะมีแต่คนที่จิตสำนึกดีคิดแต่ในทางที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เราเคยมีความหวังร่วมกันที่จะสร้างโลกให้น่าอยู่ และมีแต่สันติสุขซึ่งคนทั้งโลกก็ดูเหมือนจะพยายามสร้างสิ่งเหล่านั้นให้เกิดขึ้นเป็นจริง ซึ่งเราก็เคยเชื่อว่าโลกได้เดินมาถูกทางแล้ว ภายหลังสงครามโลกทั้ง ๒ ครั้งและชาติส่วนใหญ่ในโลกมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันที่จะต้องร่วมมือกันสร้างสันติภาพเพื่อไม่ให้เกิดสงครามเช่นนั้นเกิดขึ้นมาอีก จนมีการก่อตั้งองค์การ **สหประชาชาติ (United Nations)** เพื่อการพัฒนาสังคมโลกให้เจริญขึ้น และสร้างสันติสุขเพื่อให้โลกมีความน่าอยู่ยิ่งขึ้น หรือแม้เป็นองค์กรอื่นๆมากมายที่ถูกก่อตั้งขึ้น ซึ่งล้วนแล้วแต่มีเป้าหมายเพื่อให้โลกนี้เดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดสังคมคุณธรรมและทุกคนบนโลก

สามารถจะอยู่ร่วมกันฉันมิตรและสมัครสมานสามัคคีเพื่อร่วมกันพัฒนาโลกให้ก้าวไปข้างหน้าด้วยกัน เรามีองค์กรสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นมากมายทั่วโลก เป็นองค์กรระดับสากลซึ่งคอยเคลื่อนไหวและสวดส่องเพื่อไม่ให้เกิดการละเมิดสิทธิของผู้คนบนโลกนี้ไม่ว่าที่ไหนก็ตาม และเราเคยมีความมั่นใจต่อกลุ่มองค์กรเหล่านี้ว่ามีเจตนาอันดี และมีจุดประสงค์เพื่อพิทักษ์สิทธิของบุคคลตามที่ต่างๆ ที่ถูกละเมิด ด้วยการเข้าไปให้ความช่วยเหลือ และเป็นธุระจัดการเรื่องต่างๆ ที่ไม่เป็นธรรมให้เกิดความยุติธรรมขึ้น เราเคยมั่นใจว่าองค์กรต่างๆ เหล่านี้มีเจตนาดีที่พยายามจะทำให้โลกนี้เกิดความสันติสุขขึ้นอย่างถาวร และเราก็กังเคยคิดว่าเราโชคดีที่ได้เกิดมาในยุคสมัยที่โลกก้าวเข้าสู่ความเจริญทางด้านการใช้สติปัญญามากกว่าการใช้กำลัง ซึ่งเราก็กังเคยศึกษาประวัติศาสตร์แล้วนึกสงสารนักเวทนาผู้คนในยุคอดีตที่ต้องอยู่ท่ามกลางสงครามซึ่งใช้แต่กำลังเข้าประหัตประหารกันมากกว่าการพูดคุยกันดีๆ และก็เคยคิดว่าเป็นโชคดีของมนุษย์รุ่นเราแล้วที่คนส่วนใหญ่ในโลกมีความคิดแบบผู้มีอารยธรรมอย่างแท้จริง ที่รู้จักใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาเป็นส่วนใหญ่ และจริงใจกับการอยู่ร่วมกันในสังคมโลก ประเทศใหญ่ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศเล็ก คล้ายพี่ใหญ่ที่คอยดูแลน้องๆ ไม่ใช่พี่ใหญ่ที่เอาแต่กลั่นแกล้งคอยเอาไรต์เอาเปรียบและฉกฉวยน้องๆ อย่างเช่นในอดีต แต่จนถึงทุกวันนี้เราเริ่มจะเห็นชัดเจนขึ้นแล้วว่า ที่ผ่านมาราคิดผิดทั้งหมด

เราเริ่มเห็นการเอาไรต์เอาเปรียบของประเทศใหญ่ซึ่งสร้างทำให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศเล็กๆ แต่กลับหาโอกาสเข้าไปแทรกซึมกับกิจการภายในของประเทศเหล่านั้นเพื่อสร้างอิทธิพลขึ้น และเราก็กังเริ่มจะเห็นองค์กรต่างๆ ที่สร้างทำเป็นคนใจบุญ แต่กลับแอบเป็นหูเป็นตาให้แก่กลุ่มการเมืองต่างๆ และเห็นความไม่ชอบมาพากลซึ่งแฝงอยู่ในความปรารถนาดีอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นกับกรณีต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลก และยิ่งชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อโลกนี้เริ่มเข้าสู่ความโกลาหลมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสิ่งที่

แฝงตัวอยู่เหล่านั้นค่อยๆเผยตัวออกมาให้เห็นชัดเจนขึ้น และนำโลกไปสู่ความวุ่นวายปั่นป่วนครั้งใหม่ทีอาจจะรุนแรงยิ่งกว่าสงครามที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนไม่ว่าครั้งไหนๆก็ตาม สันติสุขจึงดูยิ่งห่างไกลไปอีกเรื่อยๆ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นใดแอบแฝง ไม่ได้ต้องการที่จะชื่นชมหรือประณามผู้ใดหรือฝ่ายใดโดยเฉพาะไม่ว่าจะเป็นผู้ที่คนทั้งโลกให้การยอมรับว่าเป็นผู้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่โลก หรือผู้ที่ถูกคนทั้งโลกประณามว่าเป็นผู้ทำลายก็ตาม เพียงแต่ต้องการเล่าถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เคยเกิดขึ้นมาบนโลกนี้ในช่วงเวลาที่ผ่านมาโดยผ่านทางชีวิตและผลงานของบุคคลมีชื่อเสียงทั้งในด้านดีและในด้านร้าย ที่คนทั้งโลกรู้จักแต่อาจไม่เคยได้ทราบถึงประวัติหรือเหตุการณ์สำคัญๆที่เกิดขึ้นจากความคิดและการกระทำของบุคคลมีชื่อเสียงเหล่านั้นมากเท่าใดนัก ซึ่งบางคนก็อาจไม่ทราบเลยว่าที่โลกเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นมามากมายจนถึงทุกวันนี้ได้นั้น เกิดขึ้นจากอะไร และใครเป็นผู้ที่มีอิทธิพลทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่างๆที่เป็นอยู่นี้ได้ ซึ่งเหตุการณ์ที่นำมาเล่าผ่านชีวิตของบุคคลผู้มีชื่อเสียงเหล่านั้นล้วนแต่เป็นสิ่งที่น่าศึกษาและจดจำอย่างยิ่ง โดยได้เลือกบุคคลที่มักจะถูกกล่าวถึงในโอกาสต่างๆตลอดมาไม่จำกัด ซึ่งมีทั้งบุคคลในวงการวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคม และการเมือง ด้านหนึ่งก็เพื่อประดับความรู้ว่าบุคคลต่างๆที่นำมาเล่านี้มีที่มาที่ไปที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อโลกอย่างมากได้อย่างไร ส่วนในอีกด้านหนึ่งก็จะได้ทราบว่าเหตุการณ์สำคัญๆซึ่งสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับโลกมากมายหลายเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วโลกนี้ได้รับประโยชน์หรือสูญเสียอะไรไปบ้างจากบุคคลเหล่านี้ และบุคคลแบบไหนจึงควรจะใช้เป็นแบบอย่าง ส่วนบุคคลใดที่ไม่ควรจะให้มียืนอยู่บนโลกใบนี้ เพื่อสันติสุขอาจเกิดขึ้นบนโลกได้อย่างแท้จริง

Abraham Lincoln

“

เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าได้ยินใครโต้แย้ง
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเป็นทาส
ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีแรงกระตุ้นอย่างมาก
ที่ต้องการเห็นคนเหล่านั้นได้ลิ้มรสความเป็นทาส
ด้วยตัวของพวกเขาเองบ้าง

”

อับราฮัม ลินคอล์น

ผู้มอบความเป็นไทให้แก่ทาส

บุคคลผู้ได้รับการยกย่องโดยทั่วไปว่าเป็นผู้ซึ่งทำให้สังคมของคนทั่วทั้งโลกเริ่มเปลี่ยนแปลงความคิดในเรื่องของสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นรูปธรรมแท้จริง ทั้งที่ก่อนหน้านี้เป็นเพียงทฤษฎีและแนวความคิดที่เสนอกันออกมามากมายแต่ก็ไม่เคยมีใครลุกขึ้นมาทำให้เห็นเป็นจริงชัดเจนได้ บุคคลผู้นี้ก็คือ อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐอเมริกา อับราฮัม ลินคอล์น ได้สร้างผลงานอันโดดเด่นจนเป็นที่ยกย่องกันโดยทั่วไปจากคนทั้งโลกด้วยการผลักดันให้มีกฎหมายที่ชื่อว่า “การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ ๑๓ (Thirteenth Amendment)” ของสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. ๑๘๖๕ หรือการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้เกิดการ “ล้มเลิกระบบทาส (Abolished Slavery)” ลงไปอย่างถาวร ถึงแม้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือปรากฏการณ์ที่ถือเป็นการขึ้นนำ

ให้สังคมโลกในยุคใหม่ทั้งหมดได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องของ สิทธิมนุษยชนที่มนุษย์ควรจะมีสิทธิและเสรีภาพโดยเสมอภาคกัน และ ได้รับการประพฤติปฏิบัติต่อกันอย่างเท่าเทียม ที่ต่อมาสิ่งนี้ได้กลายเป็น การสร้างบรรทัดฐานให้เกิดขึ้นแก่สังคมโลกโดยทั่วไป และมีการล้มเลิก ระบบทาสในประเทศต่างๆติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งในทุก วันนี้ทั่วทั้งโลกไม่มีที่แห่งใดอีกแล้วที่จะยอมรับระบบทาสกันอีกต่อไป ไม่ว่าสังคมใดที่ยังคงระบบทาสเอาไว้ในสังคม สังคมนั้นก็จะถูกมองโดย สังคมโลกว่าเป็นสังคมที่ล้าหลัง ไร้ความเจริญ ซึ่งจะต้องถูกต่อต้านจาก สังคมโลกโดยทั่วไป และถูกบีบคั้น ถูกกดดันต่างๆนานา จนไม่มีใครคิด คบค้าด้วยกลายเป็นคนนอกสังคมไป ซึ่งไม่เพียงแต่ อับราฮัม ลินคอล์น จะเป็นผู้จุดกระแสการเลิกทาสให้เกิดขึ้นเท่านั้น เขายังได้พยายามที่จะ ทำให้สังคมอเมริกันซึ่งมีการเหยียดสีผิวและการกีดกันสิทธิในความเป็น พลเมืองของคนผิวดำที่ถูกแบ่งแยกออกจากคนผิวขาวมาเป็นเวลานาน ให้เกิดความเสมอภาคกันอีกด้วย ด้วยการรับรองสิทธิทางสังคมของคน ผิวดำ โดยเฉพาะสิทธิการเข้าถึงระบบการเมืองการปกครองที่คนผิวดำ จะต้องได้รับอย่างเท่าเทียมกับคนผิวขาว โดยสิ่งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นไปสู่ การปูทางให้แก่การมอบสิทธิและเสรีภาพอย่างเท่าเทียมให้แก่คนกลุ่ม อื่นๆในเวลาต่อมาอีกด้วย ไม่เพียงแต่สิทธิของคนผิวดำเท่านั้น เช่นสิทธิ สตรี สิทธิของผู้ด้อยโอกาส สิทธิเด็ก และอื่นๆอีกมากมาย แม้กว่าที่สิ่ง เหล่านี้จะประสบความสำเร็จได้จะต้องกินเวลานานข้ามศตวรรษ ก็ต้อง ยอมรับว่าความสำเร็จเหล่านั้นไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม ก็ล้วนแต่สืบทอดจาก การจุดประกายไฟของแรกของ อับราฮัม ลินคอล์น ตั้งแต่เมื่อกว่า ๑๖๐ ปีที่แล้วนี้เอง แต่กว่าที่ประธานาธิบดี ลินคอล์น จะผลักดันเรื่องดังกล่าว จนเป็นผลสำเร็จได้นั้น ก็ต้องเผชิญกับความยากลำบากต่างๆนานา ทั้ง แรงต่อต้านจากฝ่ายที่เสียประโยชน์และไม่ชอบในความคิดเหล่านั้น ซึ่ง ถึงแม้ฝ่ายนี้จะมีจำนวนที่น้อยหากเทียบกับฝ่ายสนับสนุน แต่ก็ล้วนเป็น

ผู้ทรงอิทธิพลทางด้านธุรกิจและการเมืองที่สามารถสร้างแรงกดดันอันมหาศาลให้เกิดขึ้นได้ แต่ในที่สุดแล้ว ลินคอล์น ก็สามารถเอาชนะพวกหมานี้มาได้ นอกจากนี้ยังจะต้องเผชิญกับแรงต่อต้านจากเหล่ารัฐทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาด้วยเช่นกัน เพราะรัฐเหล่านั้นเห็นว่าพวกตนต้องสูญเสียผลประโยชน์อย่างมหาศาลจากนโยบายนี้ เนื่องจากรัฐทางฝ่ายใต้ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจทำไร่นาเป็นหลักจึงต้องใช้แรงงานราคาถูก และต้องมีทาสเอาไว้ใช้งานเป็นจำนวนมาก ซึ่งพวกตนจะต้องประสบกับความเสียหายในทันทีจากกฎหมายเลิกทาสของ ลินคอล์น นี้ และปัญหาที่มีกับรัฐทางภาคใต้นี้เองที่ทำให้เกิด **สงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา (American Civil War)** ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๖๑ ถึงปี ค.ศ. ๑๘๖๕ ระหว่างรัฐต่างๆทางภาคใต้ที่ไม่พอใจนโยบายนี้ และรวมตัวกันก่อตั้งขึ้นเป็นสหพันธรัฐสู้รบกับรัฐบาลกลาง นับเป็นสงครามกลางเมืองครั้งรุนแรงและสร้างความเสียหายมากที่สุดในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกานับตั้งแต่ **สงครามปฏิวัติสหรัฐอเมริกา (American Revolutionary War)** ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระหว่างปี ค.ศ. ๑๗๗๕ ถึงปี ค.ศ. ๑๗๘๓ เลยกี่เดียว แม้ในที่สุดแล้วฝ่ายเหนือหรือฝ่ายรัฐบาลจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะในสงครามกลางเมืองครั้งนั้น ซึ่งรัฐฝ่ายใต้ต้องยินยอมรับกฎหมายเลิกทาสโดยไม่มีทางเลี่ยง แต่ความขัดแย้งในเรื่องดังกล่าวก็ยังคงไม่ยุติ และนำมาซึ่งการวางแผนลอบสังหารประธานาธิบดี ลินคอล์น จนเสียชีวิตภายหลังสงครามกลางเมืองยุติลงเพียงไม่นาน สิ่งนี้คือมูลค่าที่ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น ต้องแลกกับปณิธานอันแน่วแน่ ซึ่งทุกวันนี้โลกก็ได้ยกย่อง ลินคอล์น ไม่เพียงเป็นรัฐบุรุษนักสิทธิมนุษยชนของสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่ปณิธานอันแน่วแน่ของเขานั้นได้สร้างความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงให้แก่โลกผู้หนึ่งด้วย

อับราฮัม ลินคอล์น เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. ๑๘๐๙ ในโรงนาใกล้กับฮอดเจนวิลล์ รัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา ครอบครัวของ

อับราฮัม ลินคอล์น ชอบอ่านหนังสือมาก เขามักร่ำเรียนวิชาการต่างๆเอาเองจากหนังสือ

เขาเป็นชาวนายากจน บิดาซื้อที่นาแปลงเล็กๆมาจากเจ้าของเดิมซึ่งมาจับจองอยู่ก่อนหน้าโดยไม่มีการออกโฉนดให้แต่อย่างใด เนื่องจากที่ดินแถบนั้นเป็นที่ดินนอกเขตรัฐจึงมีการจับจองกันได้อย่างอิสระ แต่ต่อมาเมื่อรัฐได้เข้ามาทำการรังวัดและจัดสรรที่ดินกันใหม่เพื่อที่จะออกโฉนดให้ถูกต้อง ครอบครัว ลินคอล์น จึงถูกบังคับให้ต้องอพยพออกไปจากที่ทำกินเดิมไปอยู่ในเพอร์รี เคาน์ตี รัฐอินเดียนา ลงหลักปักฐานใหม่ที่นั่น อับราฮัม ลินคอล์น เป็นบุตรคนที่สองของครอบครัว เขามีพี่สาวคนหนึ่งกับน้องชายอีกคน แต่น้องชายเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังแบเบาะ ตัวเขาเองก็ไม่สู้จะแข็งแรงนักตั้งแต่ยังเล็กๆแล้ว โดยป่วยเป็นโรคชนิดหนึ่งซึ่งทำให้ร่างกายซูบผอมลง ในขณะที่ส่วนสูงจะสูงขึ้นกว่าปกติ จึงเป็นสาเหตุให้ ลินคอล์น เป็นคนที่สูงมาก ตอนที่เขานุ่มเต็มตัวนั้นเขามีความสูงถึง ๖ ฟุตกว่าๆ ซึ่งเป็นความสูงที่เกินกว่าปกติของผู้ชายธรรมดาทั่วไป

ตั้งแต่วัยเด็กแล้วที่ อับราฮัม ลินคอล์น ได้เห็นความไม่ถูกต้องในสังคมที่แยกชนชั้นจนทำให้เขารู้สึกไม่พอใจกับความเหลื่อมล้ำนี้ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เขาไม่ยอมไปโบสถ์ ในวัยเด็กนั้นที่หมู่บ้านซึ่งเขาอาศัยอยู่มีโบสถ์แห่งหนึ่งแยกสาขามาจากโบสถ์ใหญ่ เพื่อแยกคนจนและบรรดาทาสออกจากชนชั้นสูงและชนชั้นกลางไม่ให้ปะปนกัน ลินคอล์นไม่พอใจกับเรื่องนี้มากที่มีการแบ่งแยกคนออกเป็นสองกลุ่มแม้กระทั่งการจะเข้าโบสถ์ เขาจึงปฏิเสธไม่ยินยอมไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ที่ถือเป็นวัตรปฏิบัติของชาวคริสต์ทั่วไป แล้วยังปฏิเสธกิจกรรมทางศาสนาไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมอะไรอีกด้วย นอกจากนี้เขายังแยกตัวออกมาจากสังคมทั่วไปแม้กระทั่งการไม่ยอมไปโรงเรียน โดยหาหนังสือมาอ่านเอง เรียนด้วยตัวเอง ไม่ใช่เป็นเพราะครอบครัวยากจนจนไม่มีเงินส่งเสียเขาให้ได้เรียนหนังสือเช่นลูกหลานคนอื่นๆอย่างที่คนทั่วไปเข้าใจ จนกระทั่งเมื่ออายุได้ ๙ ขวบมารดาของเขาก็ล้มป่วยและเสียชีวิตลง บิดาจึงแต่งงานใหม่ ซึ่งแม่เลี้ยงคนใหม่ก็เลี้ยงดูเขาเป็นอย่างดี และเป็นคนที่ดีคอยส่งคอยสอนเขาจนเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจงดงาม รักคุณธรรม และที่สำคัญคือเป็นผู้ใฝ่ใจในการเรียนรู้อย่างมาก ถึงแม้เขาจะไม่ได้ร่ำเรียนในโรงเรียนอย่างเช่นคนอื่นๆไปเขาทำกันก็ตาม

อับราฮัม ลินคอล์น เป็นคนที่มีนิสัยรักการอ่านหนังสืออย่างมาก เขาร่ำเรียนวิชาการต่างๆจากตำรับตำราที่เขาเลือกอ่านด้วยตัวเอง และไม่เคื่อย่อท้อที่จะเดินทางไปหยิบยืมหนังสือจากแหล่งต่างๆมาอ่าน แม้มันจะเป็นหนทางที่ไกลหรือเดินทางได้อย่างยากลำบากเพียงใดก็ตาม ซึ่งในบางคราวเขาต้องลงทุนเดินเท้าเป็นระยะทางถึง ๓๐ กว่ากิโลเมตรเพื่อให้ได้หนังสือมาอ่านสักเล่มหนึ่ง และด้วยวิธีการศึกษาเช่นนี้ก็ทำให้เขาสามารถจะสอบเทียบวุฒิการศึกษาตามชั้นเรียนต่างๆจนผ่านได้เช่นเดียวกับผู้ที่ศึกษาอย่างถูกแบบแผนตามโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดๆก็ตาม และเขาก็ใช้วิธีสอบเทียบเช่นนี้จนกระทั่งสามารถจบปริญญา

ด้านกฎหมายและประกอบอาชีพเป็นนักกฎหมายได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปเช่นกัน เรื่องของการศึกษาและวิธีการศึกษาจึงนับเป็นคุณสมบัติพิเศษของ ลินคอล์น ที่ไม่เชื่อว่าจะมีผู้ใดสามารถกระทำได้ง่ายๆเช่นเดียวกับเขา เพราะจะต้องมีความพยายามอย่างมากในการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆให้กับตนเอง ทั้งยังต้องมีระเบียบวินัยในการประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพื่อไปสู่ความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้โดยไม่มีข้อแม้หรือมีข้ออ้างใดๆทั้งสิ้นที่จะมาบั่นทอนการเดินทางไปสู่เป้าหมาย ซึ่งนอกจาก ลินคอล์น จะสนใจศึกษาวิชากฎหมายและปรัชญาเป็นหลักแล้ว เขาก็ยังสนใจวิชาประวัติศาสตร์ วรรณกรรม และภาษาศาสตร์อีกด้วย

ครอบครัว ลินคอล์น ต้องย้ายที่อยู่อาศัยอีกครั้งไปที่เมืองเมคอน เคาน์ตี รัฐอิลลินอยส์ เมื่อเกิดการระบาดของโรค ไข้จากพิษนมวัว (Milk Sickness) ซึ่งเป็นสาเหตุให้มารดาของเขาเสียชีวิตมาแล้ว ได้ระบาดขึ้นอีกครั้งในปี ค.ศ. ๑๘๓๐ เมื่อเขาอายุได้ ๒๑ ปี และในปีต่อมา ลินคอล์น ก็แยกกับครอบครัวเพื่อไปประกอบอาชีพตามเส้นทางของตนเองอย่างแท้จริงเมื่ออายุได้ ๒๒ ปี โดยได้ไปปักหลักอยู่ที่หมู่บ้านนิว ซาเล็ม เมืองเมนาร์ต เคาน์ตี รัฐอิลลินอยส์ เริ่มต้นงานแรกด้วยการเป็นลูกจ้างให้กับนักธุรกิจผู้กว้างขวางคนหนึ่งของที่นั่น ขณะเดียวกันก็ยังพยายามศึกษาวิชากฎหมายเพิ่มเติมอีกด้วย และในช่วงเวลานั้นเช่นกันที่ ลินคอล์น ได้มีโอกาสล่องเรือไปตามลำน้ำมิสซิสซิปปีกับเพื่อนคนหนึ่งเพื่อที่จะไปยังเมืองนิว ออร์ลีน การเดินทางในครั้งนั้นทำให้เขาได้สัมผัสกับชีวิตของคนทางภาคใต้ที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน ซึ่งแตกต่างจากคนทางภาคเหนืออย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้เห็นชีวิตและความเป็นอยู่ของทาสผิวดำที่ใช้แรงงานกรำแดดอยู่ตามไร่ฝ้าย ทั้งยังได้ไปเห็นบรรยากาศของตลาดค้าทาสด้วยสายตาของตนเองอีกด้วย ที่ทำให้ ลินคอล์น เกิดความรู้สึกอดสูกับสิ่งที่เห็นในทันที เมื่อเห็นภาพของทาสผิวดำจำนวนมากถูกล่ามโซ่ตรวนแล้วนำมาตีราคาขายซึ่งไม่ต่างไปจากตลาดขายสัตว์ เขาจึง

เริ่มสนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง โดยเริ่มศึกษาที่มาของทาส เส้นทางการค้าทาส และการใช้แรงงานทาสตามไร่ต่างๆ จนพบว่าเส้นทางตั้งแต่การนำทาสมาจากแอฟริกากระทั่งมาที่ตลาดค้าทาสนั้นล้วนแต่เป็นการบังคับข่มขืนจิตใจอย่างผิดหลักจริยธรรมตั้งแต่ต้นทั้งสิ้น หรือแม้แต่ชีวิตความเป็นอยู่ของเหล่าทาสตามไร่ต่างๆ ส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่യാแยขาดการดูแลเท่าที่ควรจะเป็น เขาจึงเริ่มตั้งปณิธานไว้แต่นั้นว่าหากสามารถเข้าไปในสภาได้ ก็จะผลักดันให้มีกฎหมายเพื่อดูแลทาสเหล่านี้ หรือแม้คนจนคนด้อยโอกาสต่างๆ ในสังคมก็ตาม

ลินคอล์น เริ่มต้นเข้าสู่วงการเมืองอย่างแท้จริงเมื่ออายุ ๒๓ ปี ในปี ค.ศ. ๑๘๓๒ โดยได้สมัครเข้าสังกัด **พรรค วิก (Whig Party)** เพื่อรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาของรัฐอิลลินอยส์ แต่ก็พ่ายแพ้ได้เป็นอันดับ ๘ ในจำนวนผู้สมัคร ๑๓ คน และในปีเดียวกันนั้นที่อิลลินอยส์เกิดสงครามกับชนพื้นเมืองอินเดียนแดงที่เรียกว่า **“สงคราม แบล็ค ฮอว์ค (Black Hawk War)”** ลินคอล์น จึงได้สมัครเข้าเป็นทหารโดยรับตำแหน่งเป็นหัวหน้ากอง แต่ในสงครามครั้งนี้เขาก็ไม่ได้สร้างผลงานอะไรมากนัก จนกระทั่งสงครามสิ้นสุดลง ลินคอล์น ก็กลับมาประกอบอาชีพอีกครั้ง โดยเปิดร้านขายของชำขึ้นที่นิว ซาเล็ม นั่นเอง แล้วยังทำงานในด้านบริการชุมชนด้านอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย จากการประกอบอาชีพดังกล่าวนี้จึงทำให้ ลินคอล์น ได้มีโอกาสพบปะผู้คนมากมาย ซึ่งใครๆ ก็มักจะแวะเวียนไปพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเขาอยู่เป็นประจำ และเขาก็ได้ซึมซับเอาข้อมูลเหล่านั้นไว้อย่างมากมาย ซึ่งจากการเสวนากับชาวบ้านชาวเมืองอย่างหลากหลายทุกวันเช่นนี้ก็ทำให้ ลินคอล์น สามารถพัฒนาวิธีการพูดอย่างมีวาทีศิลป์มากขึ้นเรื่อยๆ และจากการที่เขาอ่านหนังสืออย่างมากมายทุกประเภทจึงทำให้เขาคุยกับใครๆ ได้ทุกเรื่องเช่นกัน จนทำให้ชาวบ้านชาวเมืองเริ่มจะนิยมชมชอบในความรอบรู้ของ ลินคอล์น และมีความมียศยาศัยไมตรีของเขา

ลินคอล์น เดินทางไปยังรัฐต่างๆทางตอนใต้และมักพบเห็นการซื้อขายทาสอย่างเอิกเกริก

ในปี ค.ศ. ๑๘๓๔ อับราฮัม ลินคอล์น ก็ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภารัฐอิลลินอยส์ในที่นั่งของพรรค วิก เป็นครั้งแรก และได้รับเลือกอีกครั้งเป็นสมัยที่สองในปี ค.ศ. ๑๘๓๖ ซึ่งในปีเดียวกันนั้นเขาก็ย้ายไปลงหลักปักฐานอยู่ที่เมืองสปริงฟิลด์ รัฐอิลลินอยส์ โดยความช่วยเหลือของจอห์น ทอดด์ สจวร์ต (John Todd Stuart) เพื่อนเก่าซึ่งรู้จักกันเมื่อครั้งที่二人ทหารร่วมรบในสงคราม แบล็ค ฮอว์ค และยังเป็นสมาชิกสภารัฐอิลลินอยส์ของพรรค วิก มาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๓๒ อีกด้วย ช่วยให้เขาได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพทนายความ และเริ่มเป็นทนายความอยู่ในสำนักงานกฎหมายของ จอห์น ทอดด์ สจวร์ต ที่สปริงฟิลด์นั่นเอง ซึ่ง ลินคอล์น ก็เริ่มเสนอแนวความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนที่นำไปสู่การออกกฎหมายเลิกค้าทาสตั้งแต่ช่วงเวลานั้นด้วยเช่นกัน โดยในช่วงแรกๆเมื่อเขานำเรื่องนี้เข้าไปพูดทั้งในที่ประชุมพรรคและในสภารัฐอิลลินอยส์นั้น

ก็ทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างโกลาหล เพราะไม่เคยมีใครกล้าที่จะนำเสนอประเด็นอันล่อแหลมเช่นนี้มาก่อนเลย และเรื่องสิทธิของคนผิวดำก็เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครเคยนึกถึงกันมาก่อนอีกด้วย รวมทั้งเรื่องการค้าทาสด้วยเช่นกัน เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องปกติที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านานนับแต่อดีตแล้ว โดยเฉพาะรัฐทางตอนใต้ที่ต้องพึ่งพาเศรษฐกิจด้านทำไร่ทำนาเป็นหลักและต้องการแรงงานจำนวนมาก จึงจำเป็นที่จะต้องนำแรงงานทาสเหล่านั้นเข้ามาใช้เนื่องจากไม่สามารถหาแรงงานอื่นมาทดแทนได้ และถึงแม้ว่าเรื่องนี้ीलลินอยส์ซึ่งเป็นรัฐทางตอนเหนือจะไม่ได้รับผลกระทบมากเท่ากับรัฐทางตอนใต้ แต่การเสนอเรื่องนี้ขึ้นมาก็ถือเป็นเรื่องที่เสี่ยงและกระทบต่อแรงสนับสนุนจากกลุ่มผู้มีอิทธิพลซึ่งไม่ต้องการให้เกิดความขัดแย้งขึ้น อันจะส่งผลเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวมได้ และ ลินคอล์น ก็ได้รับการต่อต้านอย่างมากเช่นกันเมื่อนำเรื่องนี้ขึ้นมาพูด แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ลดละความพยายามที่จะนำเรื่องนี้เข้าไปถกเถียงในทุกที่ที่เขามีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือในการปราศรัยในที่ไหนๆก็ตาม เพื่อที่จะตอกย้ำให้สังคมเข้าใจปัญหานี้ว่าเป็นปัญหาใหญ่อย่างไร และให้การสนับสนุนเขาในการผลักดันกฎหมายสิทธิของคนผิวดำให้สำเร็จต่อไป โดยเฉพาะการยกเลิกระบบทาสและการซื้อขายชีวิตมนุษย์ด้วยกันที่ดำเนินมาเป็นเวลาหลายร้อยปีว่าสังคมที่เป็นอารยะไม่ควรที่จะให้มีสิ่งนี้หลงเหลืออยู่อีกต่อไป ทั้งที่สังคมโลกสากลในเวลานั้นเริ่มเข้าใจถึงเรื่องของสิทธิความเป็นมนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกันมากขึ้นแล้ว เหตุใดสหรัฐอเมริกาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นประเทศเสรีจึงยังคงปล่อยให้มีการค้าขายทาส ซื้อขายชีวิตมนุษย์เยี่ยงการซื้อขายสัตว์กันอยู่อีก

อับราฮัม ลินคอล์น สมรสกับ แมรี ทอดด์ (Mary Todd) ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับ จอห์น ทอดด์ สจวร์ต ในปี ค.ศ. ๑๘๔๒ แมรี ทอดด์ มาจากตระกูลชนชั้นสูง เขารู้จักกับเธอมาตั้งแต่เมื่อ ๔ ปีก่อนหน้านั้นแล้ว การสมรสกับ แมรี ทอดด์ สร้างความประหลาดใจให้แก่เพื่อนๆของเขา

อย่างมาก เพราะเธอมีความแตกต่างกับ ลินคอล์น อย่างสุดขีดแบบขา กับซ้าย ในขณะที่พื้นเพของเขานั้นมาจากครอบครัวที่ไม่มีอะไรโดดเด่นเลยแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของ แมรี ทอดด์ นั้นยังได้ชื่อว่ามีแรงงานทาสอยู่ในครอบครองอย่างมากมายอีกด้วย จึงน่าแปลกที่เธอจะตกลงปลงใจกับชายหนุ่มที่มีภูมิหลังไม่มีอะไรเป็นพิเศษแถมยังมีแนวความคิดต้องการปลดปล่อยทาสอย่างเข้มข้นเช่นนี้ได้อย่างไร แต่ถึงอย่างไรทั้งสองก็รักใคร่และใช้ชีวิตร่วมกันมาจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายในชีวิตของ ลินคอล์น แม้ว่าทั้งสองมักที่จะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งและไม่ลงรอยกันในด้านชีวิตส่วนตัวบ่อยๆก็ตาม ซึ่งก็ทำให้ ลินคอล์น ถึงกับต้องหาทางออกไปทำงานในรัฐอื่นเป็นเวลานานๆในบางครั้ง สำหรับในด้านครอบครัวนั้น อับราฮัม ลินคอล์น กับ แมรี ทอดด์ มีบุตรด้วยกัน ๔ คน ในจำนวนนี้ ๓ คนต้องเสียชีวิตลงตั้งแต่ยังเด็ก โดยเหลืออยู่เพียงแค่มคนเดียวเท่านั้นที่เติบโตขึ้นมาอย่างปลอดภัย คือบุตรชายคนโต **โรเบิร์ต ทอดด์ ลินคอล์น (Robert Todd Lincoln)** ที่ต่อมาได้เดินในเส้นทางทางการเมืองเช่นเดียวกับบิดา แมรี ทอดด์ นั้นไม่ใช่ภรรยาในอุดมคติที่คอยทำงานบ้านหรือเลี้ยงดูลูกอยู่กับบ้าน แต่เธอมีส่วนอย่างมากในการคอยช่วยผลักดันให้สามีก้าวขึ้นมามีบทบาททางการเมืองที่สูงขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่ช่วงแรกๆไปจนกระทั่งก้าวขึ้นนั่งตำแหน่งประธานาธิบดีเสียก็ได้ จากการที่แวดวงสังคมของเธอและตระกูลของเธอนั้นแวดล้อมไปด้วยบุคคลผู้มีชื่อเสียงและมีตำแหน่งหน้าที่การงานดีด้วยกันทั้งสิ้น เธอจึงเล่นบทหลังบ้านนักการเมืองคอยหนุนเนื่องสามีทุกหนทางที่มีโอกาสเพื่อให้เขาก้าวหน้าในหน้าที่การงานขึ้นเรื่อยๆ ถึงแม้ในแวดวงสังคมมักจะมีเสียงนินทาเธอในเรื่องนี้อย่างมากก็ตาม เธอก็ไม่ใส่ใจและยังคงเล่นบทบาทเช่นนี้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ อับราฮัม ลินคอล์น ก็ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของรัฐอิลลินอยส์ในสังกัดพรรค วิก เป็นครั้งแรก โดย

ในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรัฐอิลลินอยส์ของ ลินคอล์น นั้น เขาก็ได้แสดงบทบาทผู้แทนปากกล้านวที่ระดับชาติให้ผู้คนประทับใจด้วยเช่นกัน จากการได้วาทีกับ เจมส์ นอกซ์ โพล์ค (James Knox Polk) ประธานาธิบดีสหรัฐในเวลานั้น เกี่ยวกับประเด็นที่เขาต่อต้านนโยบายการทำสงครามกับประเทศเม็กซิโก ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๔๖ ถึง ค.ศ. ๑๘๔๘ แล้วยังเป็นแกนนำสำคัญของกลุ่มผู้แทนจากพรรค วิก ในการยื่นข้อเรียกร้องให้ประธานาธิบดี โพล์ค ล้มเลิกการทำสงครามที่ไม่เกิดประโยชน์ครั้งนั้นลงอีกด้วย ซึ่ง ลินคอล์น ได้อภิปรายถึงเรื่องนี้ในที่ประชุมรัฐสภาสหรัฐอย่างดุเดือดจนทำให้สมาชิกสภาจำนวนมากไม่สบายใจในท่าทีที่เกราดเกรี้ยวของเขา และเริ่มมองว่าเขาเป็นพวกที่ชอบก่อความวุ่นวาย แต่ ลินคอล์น ได้แก้ต่างว่าเขาต้องการปกป้องสิทธิของประชาชนที่เสียภาษีแต่ไม่มีโอกาสที่จะเข้ามาแสดงความคิดเห็นในสภาได้ และไม่สามารถโต้แย้งการกระทำซึ่งจะก่อความเสียหายในระยะยาวให้แก่พวกเขาแต่อย่างใด ช่วงหนึ่งของการอภิปรายในครั้งนั้น ลินคอล์น ได้กล่าวว่า

“พระเจ้าบนสวรรค์กำลังหลั่งน้ำฝนที่อ่อนแอ ผู้คนบริสุทธิ์ แต่กลับยินยอมให้พวกชอบใช้กำลัง พวกฆาตกร และพวกปีศาจขึ้นมาจากรนรก แล้วเข่นฆ่าคนบริสุทธิ์เหล่านั้น พวกคนเฒ่าคนแก่ ผู้หญิง และเด็ก ซึ่งกำลังสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นไปทุกหย่อมหญ้า”

ประโยคที่รุนแรงเหล่านี้ ถึงแม้ว่าเขาต้องการจะชี้ให้เห็นถึงความโหดร้ายของสงครามที่เป็นผลมาจากนโยบายของรัฐบาลในเวลานั้น แต่สมาชิกสภาส่วนใหญ่แม้แต่ในพรรค วิก ด้วยกันเองก็ยังไม่พอใจในท่าทีของ ลินคอล์น และทำให้เขาเริ่มเพาะศัตรูทางการเมืองมากขึ้นมาตั้งแต่นั้น ซึ่งก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่使他ไม่ได้รับเสียงสนับสนุนจากคนในพรรคให้เป็นตัวแทนในการทำงานการเมืองที่สำคัญๆใดๆอีกเลยนับตั้งแต่การอภิปรายอันเผ็ดร้อนครั้งนั้นเป็นต้นมาเช่นกัน เมื่อไม่ได้รับแรงสนับสนุน

ลินคอล์น มักกล่าวถึงประเด็นสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะเรื่องการค้าทาสระหว่างการหาเสียง

จากคนในพรรค ลินคอล์น ก็เริ่มจะเผชิญกับหนทางตีบตันทางการเมือง จนต้องกลับไปทำงานเป็นทนายความที่สปริงฟิลด์ในปี ค.ศ. ๑๘๔๙ ซึ่งในช่วงเวลานี้เช่นกันที่ ลินคอล์น ได้เริ่มออกเก็บเกี่ยวข้อมูลต่างๆ และหาประสบการณ์ด้านสังคมตนเองไว้มากมาย ด้วยการขี่ม้าเดินทางท่องเที่ยวในที่ต่างๆ ตามเมืองเล็กเมืองน้อย ทั้งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษากฎหมายให้แก่ชาวบ้านชาวเมืองผู้ด้อยโอกาสซึ่งมักจะถูกเอารัดเอาเปรียบจากพวกนายทุนหรือเจ้าที่ดินให้รู้ในเรื่องราวกฎหมาย และฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากคนเหล่านั้น และในเวลาเดียวกันก็รับฟังความคิดเห็นของผู้คนตามชุมชนต่างๆ บันทึกรับไว้ด้วย

ในปี ค.ศ. ๑๘๕๔ อับราฮัม ลอนคอล์น ก็กลับเข้าสู่ถนนการเมืองอีกครั้ง โดยย้ายไปอยู่กับ **พรรค รีพับลิกัน (Republican Party)** แทน เมื่อมีการแตกตัวของสมาชิกพรรค วิก ส่วนหนึ่งได้ออกมาก่อตั้งใหม่คือ

พรรค รีพับลิกัน ขึ้นในช่วงเวลานั้น ซึ่งหลังจากนั้นเพียง ๒ ปีพรรค วิก ก็แตกและต้องล้มเลิกลงไปในที่สุด ภายใต้พรรค รีพับลิกัน นั้น ลินคอล์น ได้กลับมาสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรัฐอิลลินอยส์อีกครั้งแต่ก็ต้องพลาดตำแหน่งไป และพลาดอีกครั้งหนึ่งในการเลือกตั้ง ๔ ปีต่อมา ซึ่งคู่แข่งของเขาที่ได้รับชัยชนะในครั้งนั้นคือ **สตีเฟน ดักลาส (Stephen Douglas)** จาก **พรรค เดโมแครต (Democrat Party)** ผู้ซึ่งเป็นคู่แข่งตลอดกาลของ ลินคอล์น และเป็นผู้ที่มีแนวความคิดเกี่ยวกับทาส ซึ่งในระหว่างที่รณรงค์หาเสียงนั้น ดักลาส ก็เสนอเรื่องการผลักดันร่างกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้เข้าสู่สภาด้วยเช่นกัน จึงทำให้การแข่งขันกันระหว่าง ลินคอล์น กับ ดักลาส กลายเป็นคู่แข่งครั้งประวัติศาสตร์ของการเลือกตั้งสหรัฐฯไปด้วย ซึ่งศึกเลือกตั้งครั้งนั้นก็นับเป็นการแข่งขันที่ดุเดือดมาก โดยมีการเปิดเวทีสำหรับโต้ว่าที่ระหว่างทั้งสองขึ้นหลายหน และทั้งสองฝ่ายต่างก็นำเอาความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายทาสมาเป็นหัวข้อสำคัญในการต่อสู้ จนทำให้เรื่องนี้กลายเป็นประเด็นที่ได้รับความนิยมกันอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้นก็จากการโต้กันไปมาระหว่างทั้งสองฝ่ายในครั้งนั้นเอง

เมื่อประเด็นเรื่องของทาสได้กลายเป็นที่สนใจกันจนเป็นวงกว้างแล้ว ลินคอล์น ก็ได้รับความสนใจจากคนทั่วไปมากขึ้น พอถึงการชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีอีกสมัยในปี ค.ศ. ๑๘๖๐ เขาจึงได้รับเลือกเป็นตัวแทนในการชิงชัยเก้าอี้ประธานาธิบดีสหรัฐฯของพรรค รีพับลิกัน ในปีนั้นด้วย ซึ่งอันที่จริงแล้วตัวแทนการชิงชัยตำแหน่งนี้ในปีนั้นควรที่จะเป็นของ **วิลเลียม ซีวาร์ด (William Seward)** แต่เสียงส่วนใหญ่กลับเปลี่ยนใจมาลงให้กับ ลินคอล์น ตัดหน้า ซีวาร์ด ไปก็เพราะความโดดเด่นของเขาในตอนนั้นเอง และผลของการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯในครั้งนั้น ลินคอล์น เป็นผู้ชนะตามที่คาดหวัง อับราฮัม ลินคอล์น จึงเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐฯโดยเริ่มเข้าปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เดือน

มีนาคม ค.ศ. ๑๘๖๑ แต่อันที่จริงแล้วชัยชนะของ ลินคอล์น ในครั้งนั้น หากนาคะแนนของผู้สมัครคนอื่นๆนั้นรวมกัน เขาจะพ่ายแพ้ในเลือกตั้งแบบ *ป๊อปปูลาร์ โหวต* (*Popular Vote*) หรือการลงคะแนนเสียงโดยประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่ ลินคอล์น ได้เพียง ๔๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น แต่ในระบบการเลือกตั้งของสหรัฐนั้นจะมีการเลือกตั้ง ๒ รอบ ลินคอล์น ไปชนะในเสียงที่ได้จาก *อิเล็กโตรอล โหวต* (*Electoral Vote*) หรือการเลือกโดยคณะผู้เลือกตั้งที่ถือเป็นเด็ดขาด ซึ่งเขาได้ทั้งสิ้น ๑๘๐ เสียง ในขณะที่ผู้สมัครคนอื่นๆรวมกันแล้วได้เพียง ๑๒๓ เสียง นอกจากนี้ชัยชนะของ ลินคอล์น ที่เกิดขึ้นก็ยังมาจากปัจจัยหลายอย่าง เช่นการเกิดความขัดแย้งกันเองภายในพรรค รีพับลิกัน ซึ่งฝ่ายตรงข้าม ซีวาร์ด พยายามขัดขวางทุกวิถีทางไม่ให้เขาได้รับเลือกเป็นตัวแทนพรรค อีกทั้งยังมีความขัดแย้งอย่างรุนแรงเกิดขึ้นภายใน *พรรค เดโมแครต* (*Democratic Party*) อีกด้วย ที่ทำให้พรรคนี้แตกออกเป็นสองฝักสองฝ่ายด้วยเช่นกัน ในขณะที่พรรค เดโมแครต ไม่มีความไม่เป็นเอกภาพเช่นนี้ ทางฝ่ายพรรค รีพับลิกัน ก็พยายามโหมชูภาพภูมิหลังอันดีดดินและการเข้าถึงประชาชนทุกชนชั้นของ ลินคอล์น ที่เขาเข้าไปคลุกคลีกับประชาชนมาเป็นเวลานานจนทราบถึงปัญหาของประชาชนโดยเฉพาะชนชั้นล่างเป็นอย่างดี ซึ่งสังคมในตอนนั้นก็กำลังเปื้อนหนายกับพวกผู้ดีตระกูลสูงที่ควบคุมระบบการเมืองของสหรัฐมาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานแล้ว จึงต้องการเห็นผู้มีภาพลักษณ์ดีดดินเช่นนี้ขึ้นมาบริหารประเทศบ้าง สิ่งเหล่านี้ถือเป็นตัวแปรสำคัญที่ประกอบกันทำให้ อับราฮัม ลินคอล์น ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐครั้งนั้น

เมื่อ ลินคอล์น เริ่มบริหารประเทศ เขาได้เดินทางนโยบายต่างๆ ตามที่ได้หาเสียงเอาไว้ โดยเฉพาะนโยบายซึ่งเกี่ยวกับสิทธิของคนผิวดำ และการเลิกทาสของเขา เรื่องนี้กลายเป็นสิ่งที่ทำให้หน้าประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาและประวัติศาสตร์โลกเข้าสู่จุดพลิกผันครั้งใหญ่โดย

ทันที เมื่อเขาประกาศให้มีการยกเลิกระบบแรงงานทาสและปลดปล่อยทาสทั้งหมดให้เป็นไท แต่เมื่อมีคำประกาศนี้ออกมารัฐต่างๆทางภาคใต้ของสหรัฐฯจึงปฏิเสธคำประกาศนี้ในทันทีด้วยเช่นกัน แล้วประกาศตนไม่ยอมรับอำนาจของรัฐบาลกลาง และเริ่มถอนตัวออกไปทีละรัฐๆ โดยเริ่มต้นจากเซาท์ แคโรไลนา เป็นลำดับแรก แล้วตามด้วยรัฐอื่นๆที่แสดงตัวไม่ยอมรับอำนาจของรัฐบาลกลางด้วยเช่นกัน และต่อมารัฐที่แยกตัวออกมาเหล่านั้นก็ได้รวมตัวกันก่อตั้งขึ้นเป็น **สหพันธรัฐอเมริกา (Confederate States of America)** โดยแรกทีเดียวนั้นมีด้วยกัน ๗ รัฐ แต่ต่อมาก็มีรัฐอื่นๆเข้ามาร่วมด้วยจนมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๓ รัฐ และเลือก **เจฟเฟอร์สัน เดวิส (Jefferson Davis)** เป็นประธานาธิบดีของตนเอง และเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาลอิสระคู่ขนานกับรัฐบาลกลาง เมื่อเป็นดังนี้ สงครามกลางเมืองระหว่างรัฐบาลสหพันธรัฐ หรือที่เรียกว่า **ฝ่ายใต้** กับ รัฐบาลกลางที่เรียกว่า **ฝ่ายเหนือ** จึงต้องเกิดขึ้น

อันที่จริงแล้วการก่อตั้งสหพันธรัฐอเมริกาหรือรัฐบาลฝ่ายใต้นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๖๑ ก่อนที่ ลินคอล์น จะสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแล้ว เมื่อรัฐต่างๆทางฝ่ายใต้เริ่มทราบผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ และเชื่อว่า ลินคอล์น ต้องผลักดันเรื่องการเลิกทาสตามนโยบายของเขาอย่างแน่นอน ซึ่งรัฐต่างๆเหล่านั้นไม่เห็นด้วยกับนโยบายนี้อย่างเด็ดขาด เพราะล้วนแต่มีระบบเศรษฐกิจที่พึ่งพาภาคเกษตรกรรมซึ่งต้องอาศัยแรงงานทาสชาวผิวดำเป็นจำนวนมากเป็นหลักทั้งสิ้น และเป็นเช่นนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว ต่างจากรัฐทางฝ่ายเหนือที่พึ่งพาการอุตสาหกรรมเป็นหลักจึงต้องการแรงงานที่มีฝีมือและมีความชำนาญเฉพาะ เมื่อ ลินคอล์น ประกาศยกเลิกระบบแรงงานทาสเช่นนี้รัฐทางฝ่ายใต้จึงต้องได้รับแรงกระทบกระเทือนโดยตรงอย่างไม่มีทางเลี่ยง ไม่เพียงต้นทุนการผลิตต้องสูงขึ้นเท่านั้น แต่ยังหาแรงงานที่ยินยอมทำงานในไร่อันหนักหน่วงได้อย่างยากลำบากอีกด้วย และเมื่อ

จอห์น วิลเคส บูธ ยิงประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น ขณะที่กำลังชมการแสดงละคร

ฝ่ายใต้ประกาศแยกตัวก่อตั้งรัฐบาลอิสระของตนเองขึ้นมาเช่นนี้ รัฐบาลกลางหรือฝ่ายเหนือย่อมต้องไม่ยินยอมให้มีการแบ่งแยกประเทศเช่นนี้เกิดขึ้น สงครามกลางเมืองจึงเริ่มขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๘๖๑ และดำเนินไปเป็นเวลา ๔ ปี โดยยุติลงในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๘๖๕ ซึ่งในระหว่างที่สงครามกลางเมืองเกิดขึ้นนั้น คำประกาศการเลิกทาสหรือการมอบอิสรภาพให้แก่คนผิวดำอย่างเป็นทางการก็ยังไม่ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการแต่อย่างใด จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. ๑๘๖๒ ลินคอล์นจึงได้ลงนามใน **คำประกาศปลดปล่อยทาส (Emancipation Proclamation)** จึงถือเป็นการประกาศเลิกทาสโดยสมบูรณ์ในปีนั้น และปี ค.ศ. ๑๙๖๕ การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ ๑๓ เพื่อล้มระบบทาสทั้งหมดลงทั่วประเทศจึงได้ผ่านสภาในปีนั้น และถือเป็นการสิ้นสุดยุคสมัยทาสในสหรัฐอเมริกาอย่างแท้จริง ซึ่งในปีเดียวกันนั้น สงครามกลางเมืองก็

ยุติลงไปด้วยเช่นกัน โดยที่ฝ่ายเหนือหรือฝ่ายรัฐบาลกลางเป็นฝ่ายมีชัย สหพันธรัฐอเมริกาและรัฐบาลสหพันธรัฐจึงต้องยุติลงในปีนั้นด้วย

ในสมัยที่ อับราฮัม ลินคอล์น ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีนี้ เขาทำหน้าที่ผู้นำประเทศได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากการทำหน้าที่บริหารในฐานะหัวหน้าคณะรัฐบาลแล้ว ช่วงระหว่างที่เกิดสงครามกลางเมืองนั้น ลินคอล์น ยังได้ทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการกองทัพด้วยตนเองอีกด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะมีนายพลและเหล่านายทหารฝีมือดีอยู่มากมายในสงครามครั้งนั้น ซึ่งบุคคลผู้ที่มีบทบาทสูง และมีส่วนในการบัญชาการรบแล้วยังเป็นคู่คิดคนสำคัญให้กับ ลินคอล์น ด้วยผู้หนึ่ง คือนายพล ยูลิสซิส เอส. แกรนท์ (Ulysses S. Grant) ซึ่งยังมีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพสหรัฐฯในรัฐบาลของ ลินคอล์น และเป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯคนที่ ๑๘ ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๖๙ ถึงปี ค.ศ. ๑๘๗๗ อีกด้วย ลินคอล์น นั้นไม่ใช่ประธานาธิบดีประเภทที่คอยนั่งอยู่แต่ที่ทำเนียบแล้วคอยรอรับฟังรายงานจากผู้ใต้บังคับบัญชา แต่เขามักที่จะเดินทางไปเยี่ยมเยียนเหล่าทหารที่รบอยู่ในแนวหน้าเพื่อจะได้เห็นการสู้รบด้วยตาของตนเอง และเพื่อให้ได้รับข้อมูลข่าวสารหรือความเคลื่อนไหวต่างๆได้อย่างรวดเร็วขึ้น ซึ่ง ลินคอล์น ก็ยังมักจะเรียกประชุมเหล่าแม่ทัพนายทหารมาวิเคราะห์และวางแผนการรบกันกลางสนามอยู่เป็นประจำอีกด้วย แม้การทำงานที่เข้าถึงสถานการณ์ของ ลินคอล์น เช่นนี้จะทำให้ฝ่ายทำงานต่างพากันอึดอัด แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าด้วยวิธีการทำงานของเขาแบบนี้จึงทำให้การตัดสินใจต่างๆเกิดความรวดเร็วและแม่นยำยิ่งขึ้น ซึ่งมีส่วนอย่างมากในการทำให้ฝ่ายรัฐบาลกลางเป็นฝ่ายที่ได้รับชัยชนะในสงครามกลางเมืองครั้งนั้นในที่สุด

ก่อนที่สงครามกลางเมืองครั้งนั้นจะยุติลง อับราฮัม ลินคอล์น ได้ลงเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่งเป็นสมัยที่ ๒ ในปี ค.ศ. ๑๘๖๔ และได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯต่ออีกสมัยหนึ่งเป็นไป

ตามคาด ซึ่งในครั้งนี้นักเขาได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทั้ง ๒ รอบอย่างทิ้งห่างคู่แข่ง แสดงให้เห็นถึงแรงสนับสนุนในหมู่ประชาชนที่มีต่อนโยบายของรัฐบาล ลินคอล์น ซึ่งคนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับเขาแล้ว และหลังจากที่ ลินคอล์น เข้ารับตำแหน่งเป็นสมัยที่ ๒ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๘๖๕ เพียง ๑ เดือน นายพล โรเบิร์ต อี. ลี (Robert E. Lee) ผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายใต้ก็ประกาศวางอาวุธและยินยอมจำนนในวันที่ ๙ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ ซึ่งก็หมายถึงสัญญาชัยชนะของรัฐบาลกลางเกิดขึ้นแล้ว แต่หลังจากนั้นเพียง ๕ วัน ในวันที่ ๑๔ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ ลินคอล์น ก็ถูกลอบสังหารเสียชีวิตขณะชมละครอยู่กับภรรยาที่ **โรงละคร ฟอร์ด (Ford Theatre)** ในกรุงวอชิงตัน ดีซี ผู้ลั่นกระสุนสังหารคือนักแสดงคนหนึ่งซึ่งเป็นคนจากรัฐทางใต้ ชื่อ **จอห์น วิลเคส บูธ (John Wilkes Booth)** โดยมีผู้สมคบคิดในการลอบสังหารครั้งนี้อีกหลายคน ซึ่งต่อมาถูกจับกุมได้ทั้งหมด และส่วนใหญ่ก็ถูกประหารชีวิต ส่วน จอห์น วิลเคส บูธ มือปืนนั้นถูกสังหารในระหว่างที่เจ้าหน้าที่ติดตามจับกุม

ในทุกวันนี้โลกได้ยอมรับว่า อับราฮัม ลินคอล์น ไม่เพียงเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเท่านั้น ยังเป็นผู้ได้รับการยกย่องจากคนทั่วโลกว่าเป็นนักสิทธิมนุษยชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดผู้หนึ่งเท่าที่เคยเกิดขึ้นอีกด้วย เพราะการตัดสินใจลุกขึ้นเปลี่ยนแปลงสังคมที่เขาเห็นว่าไม่ถูกต้องอย่างแน่วแน่ในครั้งนั้นของ อับราฮัม ลินคอล์น ได้ทำให้เกิดบรรทัดฐานใหม่ในเรื่องสิทธิมนุษยชนด้านต่างๆติดตามมาอีกมากมายหลายอย่าง หากไม่มีการตัดสินใจครั้งนั้นเกิดขึ้น โลกอาจไม่ได้เป็นอย่างที่เห็นเช่นในทุกวันนี้ก็เป็นได้

Adam Smith

“

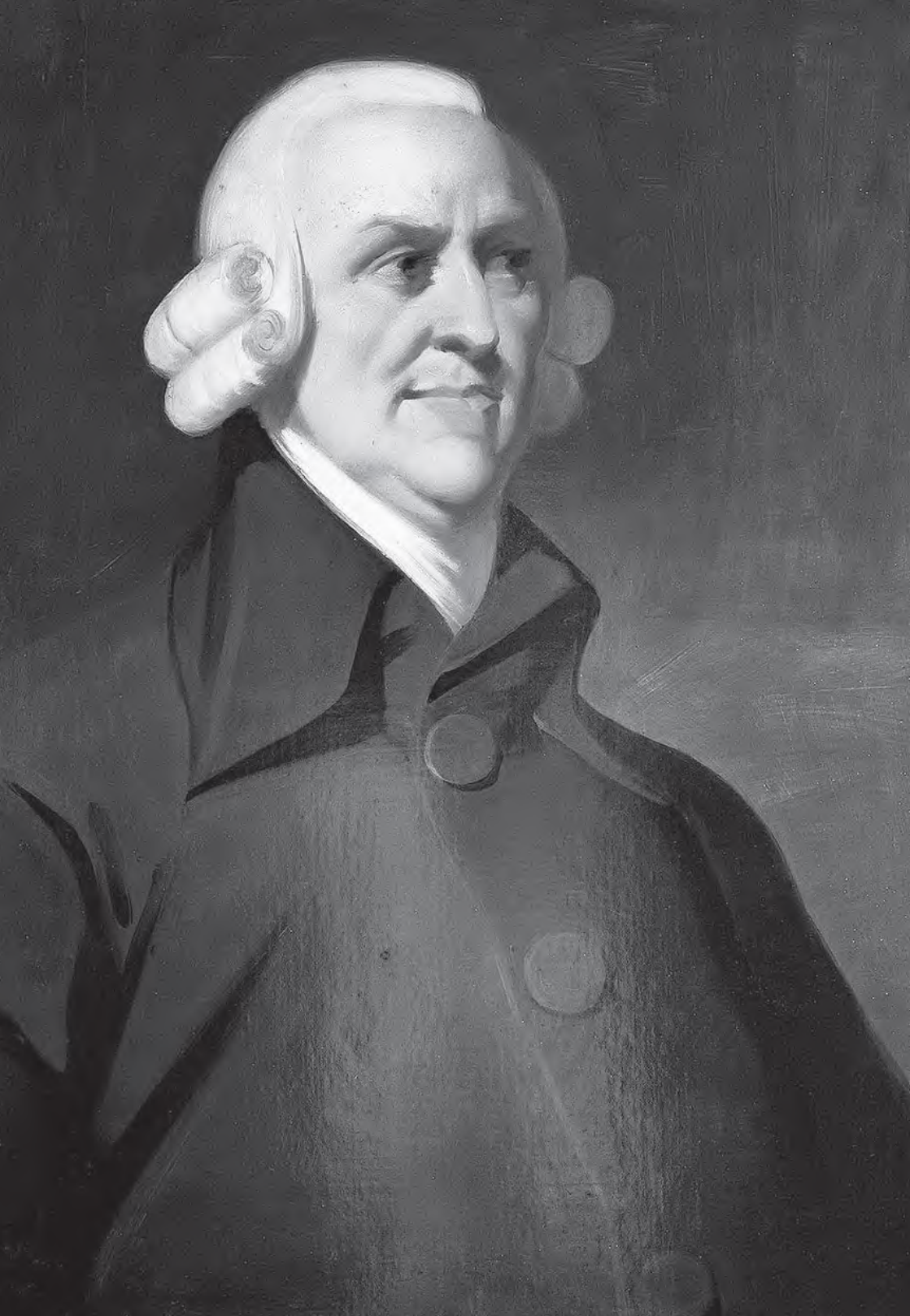
อาหารเย็นของเราไม่ได้มาจากความกรุณา
ของคนขายเนื้อ คนหมักเบียร์ หรือคนทำขนมปัง
แต่มาจากการคำนึงถึงผลประโยชน์ของพวกเขาเอง
เราไม่ต้องพูดถึงเรื่องมนุษยธรรมกับพวกเขา
และไม่ต้องพูดถึงเขาถึงความจำเป็นของพวกเขา
เพราะทุกอย่างก็เพื่อผลกำไรของพวกเขาเอง

”

อดัม สมิธ

เจ้าของทฤษฎีระบบทุนนิยมเสรี และบิดาแห่งเศรษฐศาสตร์

โลกในทุกวันนี้ต้องยอมรับว่าเป็นโลกของระบบเศรษฐกิจชั้นนำทุกสิ่งทุกอย่าง เงินทองคือปัจจัยหลักในการดำรงชีพ ใครร่ำรวยกว่าก็มีอำนาจมีอิทธิพลเหนือกว่า และสามารถจะทำให้โลกหมุนรอบตัวเองได้ด้วยสิ่งนี้เองจึงได้มีความพยายามแสวงหาความร่ำรวยและให้ได้เป็นผู้ซึ่งครอบครองโอกาสที่เหนือกว่า จนบางทีสิ่งนี้ก็นำไปสู่สงครามรุกรานกันเพื่อให้ตนเป็นผู้ได้ครอบครองโอกาสเหล่านั้นแต่เพียงผู้เดียว และถ้าหากจะกล่าวถึงระบบเศรษฐกิจที่ครอบครองโลกทั้งโลกอยู่ในทุกวันนี้ก็ต้องยอมรับว่าระบบ “**ทุนนิยม (Capitalism)**” คือกลไกหลักที่ขับเคลื่อนโลกให้เดินหน้าไปในทิศทางที่เป็นอยู่นี้ ที่แม้แต่ระบบอุดมคติอย่างเช่น “**คอมมิวนิสต์ (Communism)**” ซึ่งเป็นระบบที่ตรงกันข้ามอย่างสุดขั้วกับระบบทุนนิยมและเคยขัดเคี่ยวกันมาอย่างดุเดือดชนิดใครดีใครก็อยู่ แต่ทุกวันนี้โลกค่ายคอมมิวนิสต์ที่ยังเหลืออยู่ก็ต้องยอมปรับตัวปรับ

ทิศทางระบบเศรษฐกิจของตนโดยนำระบบทุนนิยมเข้าไปผสมผสานเพื่อความอยู่รอดในสังคมโลกต่อไปให้ได้ ไม่เช่นนั้นก็คงต้องล่มสลายลงอย่างเช่นประเทศที่เคยอยู่ในค่ายคอมมิวนิสต์หลายๆประเทศ ก็เพราะโลกในทุกวันนี้คือโลกของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิมนั่นเอง ถึงแม้ว่าระบบเศรษฐกิจแบบนี้ถูกมองว่าเป็นตัวการทำให้เกิดความโลภโมโหสันเกิดตลาดการค้าแบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา เห็นแก่ตัว และไร้ความปรานี ใช้เล่ห์เหลี่ยมต่างๆที่บางครั้งก็ไร้จริยธรรมเพื่อให้ตนเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบและได้กำไรมาทุกๆเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรโลกในทุกวันนี้ก็เดินมาอยู่ตรงจุดที่ระบบทุนนิยมกำลังครองโลกอย่างไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้อีกแล้ว จนกว่าระบบดังกล่าวจะล่มสลายลงไป และมีระบบใหม่ที่ดีกว่าก้าวขึ้นมาขับเคลื่อนสังคมโลกให้เดินต่อไปได้เท่านั้น และหากจะกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของระบบทุนนิยมแล้วก็คงยากที่จะบอกได้อย่างชัดเจนว่าเกิดขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใดแน่ บอกได้แต่เพียงว่าเริ่มมีขึ้นตั้งแต่เมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ และผู้ที่เป็นคนเสนอแนวความคิดต่างๆซึ่งนำไปสู่การเกิดขึ้นของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมอย่างชัดเจนเป็นคนแรกคือ **อดัม สมิธ (Adam Smith)** กระทั่งได้รับการขนานนามว่า **“บิดาแห่งทุนนิยม (The Father of Capitalism)”** และ **“บิดาแห่งเศรษฐศาสตร์ (The Father of Economics)”**

อดัม สมิธ เป็นนักปรัชญาสังคมศาสตร์ และนักจริยธรรมศาสตร์ชาวสกอต เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๗๒๓ เขาเป็นนักวิเคราะห์สังคมที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปเมื่อเสนอทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ว่าด้วย **“ความได้เปรียบอย่างสมบูรณ์ (Absolute Advantage)”** ซึ่งเป็นทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่กล่าวถึงความได้เปรียบด้านการแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศจนเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย ตามทฤษฎีนี้ อดัม สมิธ เสนอว่าถ้าหากฝ่ายหนึ่งซึ่งไม่ว่าจะเป็นบุคคล บริษัท หรือประเทศ สามารถผลิตและขายสินค้าหรือบริการอย่างมีประสิทธิภาพที่

เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง โดยใช้แรงงานผลิตได้อย่างเต็มที่มากกว่าในขณะที่ใช้เวลาน้อยกว่า เท่ากับฝ่ายนั้นเข้าถึงทรัพยากรของตนได้มากกว่าอีกฝ่าย จึงถือเป็นความได้เปรียบอย่างสมบูรณ์ โดยมีการเปรียบเทียบการผลิตสินค้าชนิดเดียวกันระหว่าง ๒ ประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน ๒ ชนิด เช่น *ผ้า* และ *เนยแข็ง* ซึ่งประเทศ ก. สามารถผลิตผ้าได้ ๑๒ ผืนใช้เวลา ๘ ชั่วโมง และผลิตเนยแข็ง ๑๒ ก้อนใช้เวลา ๑๐ ชั่วโมง ในขณะที่ประเทศ ข. ใช้เวลาผลิตผ้า ๑๒ ผืนใช้เวลา ๑๐ ชั่วโมง และผลิตเนยแข็ง ๑๒ ก้อนใช้เวลา ๘ ชั่วโมง แต่ละประเทศจึงมีความได้เปรียบในการผลิตสินค้ากันคนละชนิด ถ้าหากประเทศ ก. ใช้ความได้เปรียบของตนนี้ทุ่มเทให้กับการผลิตผ้า และประเทศ ข. ใช้ความได้เปรียบของตนทุ่มเทให้กับการผลิตเนยแข็ง ทั้งสองประเทศก็จะได้ผลผลิตที่มากกว่าอีกฝ่ายหนึ่งในสินค้าแต่ละชนิดจึงถือเป็นความได้เปรียบอย่างสมบูรณ์ในแต่ละด้าน และสามารถสร้างความร่ำรวยให้แก่ประเทศมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการเปิดตลาดการค้าเสรีระหว่างประเทศขึ้น เพื่อให้เกิดการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้านะหว่างกัน ซึ่งแต่ละฝ่ายต่างก็เป็นทั้งผู้ขายสินค้าและผู้ซื้อสินค้าไปพร้อมๆกัน ระบบการค้าดังกล่าวนี้ก็คือกลไกหลักของระบบการตลาดที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกในปัจจุบัน

อดัม สมิธ เสนอทฤษฎีดังกล่าวนี้ในผลงานที่ชื่อว่า *“เธรอะ เวลธ์ ออฟ เนชันส์ (The Wealth of Nations)”* แปลว่า *ความมั่งคั่งของประชาชาติ* ปี ค.ศ. ๑๗๗๖ ที่ถือเป็นคัมภีร์ก่อกำเนิดของระบบตลาดการค้าเสรีซึ่งเชื่อมโยงกันไปทั่วโลก และมีการแข่งขันกันเพื่อที่จะให้เกิดความมั่งคั่งของประชาชาติตนอยู่ในทุกวันนี้ จนบางครั้งก็ลุกลามรุนแรงถึงขนาดกลายเป็นสงครามการค้าห้ำหั่นเอาเป็นเอาตายโดยไม่ต่างจากสงครามที่ประหัตประหารกันด้วยอาวุธแต่อย่างใด แม้ว่าสิ่งที่ อดัม สมิธ เสนอขึ้นมานี้จะถูกมองว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดการแก่งแย่งชิงโอกาสกันทางการค้า โดยอาศัยกลวิธีต่างๆทั้งที่อยู่ในและนอกกติกาเพื่อจะให้

อนุสาวรีย์ อัดัม สมิธ ที่ โรยัล ไมล์ เอดิงเบอระ สกอตแลนด์

ได้มาซึ่งผลประโยชน์เหมือนกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ที่ไม่ต่างจากการทำสงครามเพื่อให้อีกฝ่ายพ่ายแพ้จนมักก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้นในสังคม โลกยุคปัจจุบันที่เห็นได้อย่างชัดเจนในทุกวันนี้ก็ตาม แต่ต้องยอมรับว่า จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มียุทธวิธีใดที่สามารถจะมาทดแทนระบบดังกล่าวนี้ได้ ซึ่งอันที่จริงแล้วในตอน ที่ อัดัม สมิธ เริ่มเสนอทฤษฎีความได้เปรียบอย่างสมบูรณ์ดังกล่าวขึ้น เขาเพียงแต่ต้องการที่จะปลดล็อกเงื่อนไขที่โอกาสต่างๆมักจะไปกระจุกตัวอยู่กับกลุ่มคนผู้มีความรู้สูง ในสังคม หรือพวกมีตำแหน่งสูง คนมีฐานะทางสังคมสูง และคนร่ำรวยเท่านั้น ที่มักได้รับโอกาสเหนือกว่ากลุ่มอื่น และควบคุมระบบเศรษฐกิจต่างๆของประเทศ เขาจึงมีความคิดที่จะมอบโอกาสให้กับคนระดับรองของสังคม หรือประชาชนคนธรรมดาที่ไม่สามารถเข้าถึงโอกาส และมักถูกฉกฉวยโอกาสจากคนกลุ่มดังกล่าวทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมือง

ให้มีโอกาสได้เข้าไปแข่งขันอย่างเสรีกับกลุ่มคนเหล่านั้นบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสการได้แข่งขันกับกลุ่มที่มักเป็นผู้ผูกขาดระบบเศรษฐกิจการค้าของประเทศที่เรียกกันว่าพวก **พาณิชย์นิยม (Mercantilism)** ซึ่งเป็นกลุ่มที่เข้าถึงโอกาสและผูกขาดระบบการค้าของประเทศมาเป็นเวลานานแล้วไม่ว่าชาติใดในโลกก็ตาม ความต้องการให้กลุ่มการค้าอื่นๆที่ไม่สามารถเข้าถึงโอกาสได้เท่ากับกลุ่มพ่อค้าวานิชที่มีกำลังมาก ให้ได้มีโอกาสแข่งขันอย่างเสรีกับเขาบ้าง จึงทำให้ ออตัม สมิธ เสนอแนวความคิดต่อสังคมเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจการค้าที่จะต้องเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันกันอย่างเสรีขึ้น โดยจะต้องไม่มีการแทรกแซงจากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด แม้แต่รัฐก็ห้ามยื่นมือเข้าไปเอื้อโอกาสแก่ฝ่ายใดโดยเฉพาะอย่างเด็ดขาด เพื่อให้คนทุกกลุ่มได้ใช้ศักยภาพแท้จริงของตนเองในการสร้างความได้เปรียบอย่างสมบูรณ์ขึ้นมาแข่งขันกันโดยชอบธรรม และปล่อยให้ระบบการค้าเดินหน้าไปด้วยกลไกของตัวเอง โดยในช่วงที่ ออตัม สมิธ เสนอทฤษฎีทางเศรษฐกิจเช่นนี้ขึ้น เขาก็ไม่ได้คิดว่าจะมีผู้ใดหรือกลุ่มใดสามารถนำความคิดดังกล่าวไปพลิกแพลงหรือประยุกต์ใช้จนกลายเป็นระบบที่เอื้อประโยชน์ให้แก่คนกลุ่มใหม่แทน แม้ว่ากลุ่มพาณิชย์นิยมจะหมดสิ้นบทบาทลงไป แต่ก็กลับมีคนกลุ่มอื่นเกิดขึ้นมาแทนคือ **ทุนนิยม (Capitalism)** ซึ่งเป็นกลุ่มเอกชนเจ้าของเงินทุน ได้อาศัยกลไกนี้เป็นโอกาสในการแสวงหากำไรและโอกาสในการแข่งขันเหนือกว่ากลุ่มอื่นๆ นับตั้งแต่ได้เริ่มมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ เป็นต้นมา

ออตัม สมิธ เกิดเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๗๒๓ ที่เคิร์กคาลดีสกอตแลนด์ มีบิดาเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลด้านภาษีศุลกากร ประวัติของเขานั้นไม่มีความชัดเจนนัก วันเกิดแท้จริงของเขาก็ไม่มีผู้ใดสามารถทราบได้อย่างแน่ชัดนักว่าเป็นวันที่เท่าใด วันที่ ๕ มิถุนายนตามที่มีการระบุไว้ก็เป็นเพียงวันที่เขาเข้าพิธีรับศีลขาร่างกายในวัยแรกเกิดตามหลัก

ศาสนาคริสต์เท่านั้น เมื่ออายุได้ ๔ ขวบบิดาของเขาได้เสียชีวิตลง และตัวเขาก็ถูกลักพาไปโดยพวกยิปซี หรือพวกคนที่เดินทางร่อนเร่โดยไม่มีถิ่นฐานแน่นอน แต่ลุงของเขาก็สามารถพากลับมาเลี้ยงดูได้ในภายหลัง สมิธ เข้าศึกษาใน **มหาวิทยาลัย กลาสโกว์ (University Glasgow)** เมื่ออายุ ๑๔ ปี โดยเข้าเรียนในด้าน จริยปรัชญา (Moral Philosophy) และเขาก็เริ่มที่จะลุ่มหลงในการแสดงความคิดเห็นอิสระทั้งในด้านการพูดและการแสดงออกอย่างเป็นเหตุเป็นผลมาตั้งแต่เวลานั้นด้วยเช่นกัน สมิธ จบหลักสูตรการศึกษาที่มหาวิทยาลัย กลาสโกว์ ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ โดยได้รับรางวัล “สเนลล์ เอ็กซิบิชั่น (Snell Exhibition)” ซึ่งเป็นทุนการศึกษาประจำปีที่มีมอบให้แก่ นักศึกษามีผลการเรียนดีเด่น และมีสิทธิ์ในการไปศึกษาต่อที่ **บัลลิโอล คอลเลจ (Balliol College)** ในเครือของ **มหาวิทยาลัย ออกซ์ฟอร์ด (University of Oxford)** แต่ สมิธ เรียนต่อที่นั่นได้ไม่นานก็ขอสละสิทธิ์ด้วยเหตุผลที่เขาบอกว่าการเรียนการสอนของ ออกซ์ฟอร์ด ในสมัยนั้นมีคุณภาพซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานมากที่หากเปรียบเทียบกับมหาวิทยาลัยในสกอตแลนด์แล้ว สกอตแลนด์ยังเหนือกว่ามาก และเขาก็ออกมาวิพากษ์วิจารณ์สถาบันแห่งนี้ในภายหลังว่า มหาวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนมากเกินไป จึงเสี่ยงดูแลาคนอาจารย์จนอ้วนพี ทำให้คณาจารย์เหล่านั้นลืมนหน้าที่ที่แท้จริงในเรื่องพัฒนาการด้านการเรียนการสอนเพื่อไปสอนลูกศิษย์ให้มีคุณภาพ เงินจึงกลายเป็นตัวการทำให้หนี้สยคนเหล่านั้นเสีย นั่นคือครั้งแรกๆที่ อัดัม สมิธ วิพากษ์สังคมซึ่งเห่อเหิมวัตถุลอยอย่างไรเหตุไรผลในสายตาของเขา จนทำให้ระบบการศึกษาที่จะต้องพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพของอังกฤษต้องสูญเสียไป และเขาไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์แต่เพียงแค่มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งเช่น ออกซ์ฟอร์ด เท่านั้น แม้แต่มหาวิทยาลัยชื่อดังอีกแห่งคือ **มหาวิทยาลัย แคมบริดจ์ (University of Cambridge)** อัดัม สมิธ ก็กล่าวด้วยว่า ไม่มีความต่างกัน ทั้งสองแห่งล้วนตกอยู่ใต้อำนาจเงินด้วยกันทั้งสิ้น